

ki rahvast appi hūudma ja neid meie
Paela peale saatma. Nemimad ollid na-
go üks sea karri, mis sure vilja wāliale
saab, kui neid ühhest kohhaast árra aetak-
se, lähhewad nemimad jálle teise kohtas-
se, sōwad tallawad ja raiskawad. Meie
sõa-wäggi pillas neid kül laiale, ja teg-
gi mitmele otsa; agga nemimad koggu-
pid ennast jálle teises paigas folko, ja
tullid seált jálle wālja risuma ja tapma,
fest se ma on lai ja suur, ja otse kui üks
tulloke mis mitmest kohhaast wālja aiab,
kül waerwalt on kustutada, nenda se siin
ka olli. Meie sõa wäggi ei roovid ennast
mitte igga kohtasse jaggada, waid pidi-
di keigeennamiste selle üllemä liima üm-
ber, kus funningas sees ellas, jáma, ja
ka meie omma Ma ralad hoidina, et
need waenlased siinna ei saan dimitta ja
nenda sammoti tehha kui omma Ma sees.
Se Euri ki rahwa üllem wallitseja ja ül-
lem

lem öppetaja arwasid, et se neile nūud
pidi üks õige hea aeg ollema, omma
wilha risti innimeste wasto ni hästi
Pohla-Ma kui meie Wenne-Ma sees
lahti lasta, ja ennast jálle nende werres-
ga täita. Nemimad teggid sellepärrast
sedda rahho tühjaks mis nemimad folme-
kumne aasta eest meie Keisri-Prauaga
iggaroesseseks aiaks ollid teinud, ja õige
tühja asja pärrast hakkasid nemimad mei-
le ja Pohla-Ma funningale föddha kulu-
tama. Ei ükski meie üllematkest ei woind
sedda árra arwata, et meil selle wägge-
wa waenlasega, kellele meie ei ühtegi
pahha teinud, piddi föddimist ollema.
Meie ep olnud mitte selle sure sõa wasto
valmistud, Pohla-Ma rahva Kunnin-
gast ei woind meie ka mitte jätta, ja
meie wägge seált árrawöötta. Agga meie
Suur Keisri-Praua lotis Tummala ja
omma õigusse peále, fest et Ëa ep olnud